

ТОВАРИСТВО СТРАХУВАННЯ ЖИТТЯ.

Люди праці обох полів, всіх професій, що вступлять в члені Першого Взаємного Товариства Страхування життя забезпечують на випадок своєї передчасної смерті своїх родичів, або себе в старості капіталом до 100 карб. до 5.000 карб.

Товариство Взаємне не має комерційної мети товариств акційних, способи і плахи страхування однакові з іншими страховими товариствами але за значнішу перевагами і вільготами для членів страхувателів, як по розмірам премій (платіжів), так і полісними (договорами) умовами.

Ширші справки і вказівки в Правлінню Київського Округа, Прорізна, 12. Телефон № 1898. гд.—234—5

Старече бурчання.

Спеціаліст слав'янського питання з „Кievлянина“, д. Т. Ф., обізвався з приводу відомого нашим читачам студентського в'їзду статєю „Славянський студенческий съездъ въ Прагѣ“ („Кievлянинъ“, № 177). Вже наперед можна вгадати, як і що говоритиме про в'їзд слав'янської молодіжі цей слав'янофіл^{записанії, написаними}, що й досі вимахує ^{записанії, написаними} од старости прапором ^{з написом:} „православіе, самодержавіе и народність“. Адже ж слав'янська молодіжь ні однієї слав'янофірної постанови не зробила, не вигадувала нових заходів проти нелюбих офіційльних „слав'янофілам“ та „слав'яноблаготворителям“ слав'янських народів, не посилала прокльонів на голову зненавистників їм українців. Вже одним цим вона заробила прокльон на свою голову од „слав'янофіла“ з „Кievлянина“. Але слав'янська молодіжь допустилася ще більшого гріха: вона, бачте, розуміє „прогрессъ не такъ, какъ онъ понимается во всемъ мірѣ истинно-образованными людьми, а своеобразно, напримѣръ (!), въ духѣ нашей еврейско-освободительной печати“. Нічого, здається, говорити, що „весь міръ“, за якого зважується говорити цим разом д. Т. Ф., міститься для його в редакції „Кievлянина“, а „истинно-образованные люди“—то не хто, як д. Савенко з своїми однодумцями. Слав'янська поступова молодіжь, що не спіталась, що її робити, у таких авторитетів і пішла проти всього світу з вивіскою—„Kievлянинъ“, певна річ, непрощений гріх учинила і за це перед стареньком „слав'янофілом“ виходить кругом виноватою. Виноватою була навіть, „повторяя хороши известнія изъ повседневной печати жалобы на угнетеніе отдѣльныхъ національностей въ Австро-Венгриї, на недостатокъ національныхъ школъ и т. п. Все это такъ старо и избито“,—несподівано кінчає свій суд „слав'янофіл“ з „Kievлянина“. Ці слова д. Т. Ф. варто добре затягти, щоб нагадати йому їх тоді, коли її він почне „повторяти“ свої вічні ламентації на становище милих його серцеві галицьких москофілів. Думаемо, що нам довго не доведеться чекати його плачів з цього приводу, бо й на це він же найбільший у нас спеціаліст.

Отак наші старенькі „славянофили“ збувають слав'янське питання, скоро воно прибереться в непобі Ім'формі рівноправності усіх слав'янських народів. І дивуватись цьому старечому бурчанню не приходиться. Кому-кому, а вже нам, що маємо нещастя теж бути слав'янським народом, добре відома ласка отих „слав'янолюбців“, що „любять на братові шкуру, а не душу“, мовляв словом Шевченка, і найбільше дбають про те, щоб шкуру ту злупити на свою користь. І коли брат-слав'янин на таку операцію не даеться та ще й пручаеться, коли він хоче самим собою бути, а не обектом братніх заходів,—о, цього йому ніколи не простять наші „славянолюбці“... Тоді вони забувають навіть свої власні плахи над долею „нещасних слав'янських братів“ і, все це такъ старо и избито“ кажуть, присмачивши „при сей вѣрной оказії“ такий свій присуд яким небудь непристойним доносом. І на віщо тільки такі люди звати себе слав'янофілами? Чого над долею „слав'янських братів“ вони сльози точать?

Хіба що „всѣ тѣ слезы были кроводиловы“, як пояснення Щедринів літописець города Глу涓ova плачі одного з „градоправителей“...

Сергій Ефремов.

Здоб галицькі дебати.

(Од власного кореспондента).

Львів, 25 лютого.

18-ого і 19-ого цього місяця в австрійському парламенті велися знов дебати про галицькі справи, чи вірніше, про положення українського народу в Галичині. Приїд до цього дали наглі внесення голови українського клуба Романчука і польського безпартійного соціаліста Брайтера про недавню кріваву подію в Черніхові та д-ра Кирила Трильовською про переслідування „Січей“.

Коли до австрійського парламента—саме під час дебатів над наглими внесеннями українських послів про галицьку адміністрацію взагалі і з'окрема про сеймові вибори та про вбивство Каганця—наспіла звістка про нове вбивство п'ятьох селян жандармами в Черніхові, ця звістка зробила таке враження, що навіть польське коло під натиском загальної думки парламента не могло сказати, що в Черніхові сталося все як слід, і воно тоді внесло інтерпеляцію з зазивом до правительства розслідити подію в Черніхові. Але вже і в тій інтерпеляції польське коло показало своє дійсне обличчя: за загальними фразами жалю з приводу вбивства селян в інтерпе-